

NICOLE BOYLE RØDTNES

HAVETS MAGI

DE KNUSTE PERLER

ILLUSTRERET AF ANITA SØLVER

★ ★
Alvida
★

Jeg har altid drømt om havet. Og ikke som i en lækker ferie sydpå, hvor man bader hele ugen. Nej, mere om, at jeg selv er under vandet, og at mine ben er blevet til en hale. Jeg drømte også om det i nat. Selvom jeg burde være for gammel til den slags drømme. Jeg fylder nemlig 11 år i dag. Eller cirka 11, for jeg ved ikke, hvornår jeg er født. Jeg blev fundet på stranden som lille.

Jeg lå i vandkanten sammen med to andre børn. Vi var lige gamle og fik alle navne efter havet. De kaldte mig for Mira og de to andre for Storm og Isla. Lina adopterede mig. Storm og Isla fik andre forældre. Vi taler aldrig om det. Drømmer de mon også om havet ligesom mig?

Et sagn

Jeg står op og går ned ad trappen. Lina ejer et lille hotel. Vi bor øverst oppe, og på etagen under os bor alle gæsterne.

”Engang levede der havfruer i havet omkring Ravnø.” Jeg kan høre Linas stemme inde fra stuen. Hun er i gang med at vise de nye gæster rundt. Det er et par med en lille pige. ”Men forureningen fik dem til at søge op af vandet. Nu lever de i skjul blandt os. Forklædt som mennesker.”

Pigen gør store øjne. Jeg smiler bare. Jeg har hørt det sagn tusind gange før.

”Men hvordan ved man så, hvem der er havfruer?” spørger hun.

”Det ved man ikke,” svarer Lina. ”De ligner alle andre, men hver dag går de ned til havet for at dyppe deres fødder. Det er de nødt til, for ellers tørrer de ud. Så hvis I går en tur ved havet og hører et plask, så er det nok en havfrue, der er ude at svømme.”

”Åh, mor, jeg vil så gerne se en havfrue,” siger pigen.

”Jamen så må vi jo ud at gå en tur,” siger moren med et smil. De elsker det sagn. Det gør alle. Året rundt kommer folk til øen i håb om at se havfruer.

”God tur,” siger Lina. ”Og skulle I ikke få dem at se, så kig forbi vores museum. Der kan I se de fotos af havfruer, der er blevet taget gennem tiderne.”

Pigen smiler stort.

”Du får da gjort reklame for museet, hva’?” siger jeg til Lina, da de er gået.

”Ja, jeg har lovet Ole det,” siger hun med et smil. ”Han synes, det går lidt sløvt med billetsalget.” Så giver hun mig et kram. ”Og stort tillykke, min skat. Jeg glæder mig til at fejre dig i aften.”

